

Gewoon erin gerold

Gilberte Muls: 'Landbouw heeft een natuurlijke band met zorg'

Op de Rozemarijnhoeve in het Vlaams-Brabantse Lubbeek heeft Hans net zijn ontbijt met een kopje koffie op. Hans (35) is psychiatrisch patiënt. Via tussenkomst van zijn zorginstelling en het Steunpunt Groene Zorg werkt hij nu sinds een jaar vrijwillig mee op het gemengde akkerbouw-vleesveebedrijf van Jos Lambrechts en Gilberte Muls. 'Ik hou van het werk op de boerderij', geeft Hans langzaam, maar overtuigd aan. 'Het werk is afwisselend.' Wat zijn werkzaamheden op het bedrijf behelzen? Hans somt op: 'De dieren meevoederen, de stal mee uitmesten, de dieren helpen vangen om ze te scheren, de tuin mee onderhouden. Eigenlijk heb ik nog nooit zo graag gewerkt als hier. Als ik nadien thuis kom, voel ik me goed.' Jos en Gilberte zitten ook aan de gesprekstafel. De woorden van Hans doen hen zichtbaar genoeg. Gilberte Muls: 'Ja, dat is plezierig om te aanhoren.'

Jos (54) en Gilberte (52) bezitten 60 hectare akkerbouw met bieten, tarwe, gerst en mais. Daarnaast hebben zij circa 100

fok- en afmestrunderen van het Belgisch-witblauwras.

Ze zijn simpelweg in de zorg gerold. Gilberte Muls: 'We zijn op vraag van het Steunpunt Groene Zorg drie jaar geleden gestart met een jongen van 25 die een gemis had aan werkatte. Dat experiment is ons goed bevallen. Vervolgens hebben we een meisje van 15 gehad dat schoolmoe was en permanent spijbelde. En nu is er Hans.'

De samenwerking blijkt telkens een win-winsituatie. 'Soms is het verlenen van deze zorg zelfs een meerwaarde voor de activiteiten waarbij je hulp nodig hebt, zoals het verzetten van de dieren. Voor de vergoeding van veertig euro per dag, nota bene betaald door de Vlaamse overheid, afdeling Duurzame Landbouwwontwikkeling, hoef je er niet aan te beginnen.'

Gilberte Muls heeft een opleiding als laborante, maar heeft haar baan buitenshuis opgegeven toen ze de ouderlijke hoeve overnamen. Zij concentreert zich sindsdien op de veehouderij en sinds zeven jaren op haar mandaat als schepen

Gilberte, Jos en Hans

(wethouder) voor landbouw en welzijn in de gemeente. En op Hans. 'Een specifieke vooropleiding op het gebied van zorg bezitten we niet. De wijze waarop we onze drie kinderen, nu 23, 26 en 28 jaar, hebben opgevoed is de basis waarop we ook met zorgvragers omgaan. Hans beschouwen dan ook als een stukje van ons gezin. Verder is het vooral een kwestie van vooraf goed plannen welke taken hij kan doen.'

Hans heeft het gesprek aandachtig gevolgd en vult aan, op een vaste en fiere toon: 'Ik leer elke dag wat bij.'

Dinsdag, 13.00 uur. Rita, de vrouw des huizes, moet even weg. Ze moet Michael gaan ophalen in een naburige instelling. Michael (39) is verstandelijk beperkt en al drie jaar 'gast' ten huize Bax-Peeters in Arendonk. Tweemaal per week komt hij een halve dag kleine routineklussen doen. Daarnaast is Michael nog werkzaam bij de gemeentediensten. 'En in de zomer mag ik glazen afwassen op de tennisclub', voegt de inmiddels gearriveerde Michael lachend toe. Michaels hand gaat hierbij naar de klep van zijn baseballpet om die goed te zetten. Aan zijn enthousiaste tussenkomst valt

Rita, Cyriel en Michael

af te leiden dat hij deze activiteit het meest apprecieert. 'Ja, dan mag hij ook af en toe een cola drinken', fluistert Rita mij toe. 'Michael is gek op cola.' De hand van Michael gaat opnieuw naar de baseballpet om die goed te zetten, de glimlach op het gezicht is nog steeds aanwezig. 'Ik word er zelf altijd goedgezind van', zegt Rita. 'Michael lacht altijd.' Cyriel en Rita Bax-Peeters bezitten te Arendonk 90 stuks witblauw fokvee. Daarnaast mest het gezin op contract jaarlijks 450 stuks witblauwe vleesveekalveren af voor de witvleesproductie. Rita (47) was verpleegster, maar ging in loopbaanonderbreking om de vijf kinderen op te voeden. Daarnaast is ze actief in de jongerenwerking van de parochie. 'Nu de kinderen bijna opgegroeid zijn, wilde ik opnieuw in de zachte sector wat doen. Na een beetje zoekwerk ben ik bij het Steunpunt Groene Zorg uitgekomen. Ik ben er gewoon ingestapt. En daar heb ik nog geen minuut spijt van.' Naast Michael heeft het gezin ook al twee jongeren uit het buitengewoon onderwijs op het erf gehad. 'We hebben geen voorkeur', legt Cyriel (48) uit. 'De

instellingen komen eerst het dossier bespreken en dan volgt een kennismaking met de zorgvrager. Je beslist uiteindelijk zelf wie je toelaat. We hebben voor onszelf alleen besloten dat we geen ex-drugsverslaafden toelaten gezien de gezinssituatie met opgroeiende kinderen', vervolgt Rita. 'Verder verdiepen wij ons niet in het dossier en de ontwikkelingen daarna. Dat behoort tot de privésfeer.' Zijn vleesveehouders wel geschikte zorgverleners? De grilligheden van de natuur zorgen toch telkens weer voor zware druk? Cyriel: 'Het lijkt misschien paradoxaal, maar op een landbouwbedrijf komen zorgvragers tot rust omdat we hen taken toevertrouwen die ze op eigen tempo kunnen uitvoeren. Het aanbod aan zulke opdrachten op een landbouwbedrijf is veelzijdig. Het komt erop aan om aan te voelen waar zij aanleg voor hebben. Zo hebben we een jongere gehad die niets van dieren wilde weten, maar in laswerk was hij een kei.' Rita vult aan: 'Het feit dat de scholen opnieuw met ons contact opnemen, bewijst dat vleesveehouders erg geschikt kunnen zijn als zorgverleners.'

Rita Bax-Peeters: 'Veehouders zijn erg geschikt als zorgverleners'

Weerkerende vraag